

Era un maltractador i jo no ho sabia

No podia anar a la piscina ni a la platja sola. Hi havia d'anar amb ell i sense ensenyar el meu cos

Em controlava les vint-i-quatre hores del dia o amb el mòbil o apareixent de sobte al lloc on estava. Ell, que tenia 19 anys i jo 17, no vivia a Barcelona però venia quan es pensava que l'estava enganyant. Sempre estava tensa, no sabia per on sortiria ni què em diria ni què em faria. Quan li demanava que parés o que em deixés tranquil·la i no em perseguís, em deia que ho feia perquè m'estimava i que no volia que em passés res. Perquè si no, algú em podria fer mal. Quan era ell qui me'n feia.

Al principi no veus que estàs sent maltractada, perquè tot és molt subtil. Tot va començar amb comentaris com: "Per què no fas el que fan les altres noies? Elles sempre estan amb els seus nòvios". Havia d'estar pendent d'ell per tot. Si volia sortir, li havia de preguntar si em deixava. Hi ha un xantatge emocional i una manipulació molt bèstia, que et fa creure que l'amor és això. Que la culpa és teva. Que tot el que fas està malament. Que no et comportes com les altres. Que no representes el model de dona que ell vol.

Si li deia que sortiria de festa amb les meves amigues o que sortíem a prendre alguna cosa, ho manipulava tot. Em preguntava si hi volia anar per veure altres nois, que si era perquè no volia estar amb ell, o directament em demanava que no el deixés sol aquella tarda o nit perquè es trobava molt malament i necessitava que l'ajudés. Sí que vaig arribar a pensar que era estrany que em digués aquestes coses, però cada vegada me'l creia més. I ell actuava pitjor.

1.

Foto: Laura Rabadán

2. Al principi no, però més endavant vam començar a tenir unes discussions molt fortes per la roba. Vaig arribar a vestir-me com ell volia. Un dia vam anar a un museu, portava pantalons curts i, segons ell, un noi em va mirar les cames per culpa meua, que les ensenyava. La va liar molt. A partir de llavors vaig portar pantalons llargs només perquè no es repetís aquella situació. Havia d'estar al cas de tots els detalls per evitar que ell s'enfadés. I mentrestant, cada vegada estava més anul·lada.

Quan jo sortia de la dutxa, ell primer m'havia de mirar. Llavors em deia com m'havia de vestir. I si el vestit que ell havia triat me'l posava i em quedava massa sexi, s'enfadava amb mi. I ja era una altra discussió. Això m'afectava molt perquè a sobre que triava què m'havia de posar, s'empenyava perquè em veia guapa. Si anava amb un xandall, em deia que estava molt lletja i que no m'arreglava prou. Però si m'arreglava, s'enfadava amb mi. Estava molt perduda. I aquestes coses que no es veuen són les que fan més mal. Si les interioritzes i no les pots treure, encara és pitjor.

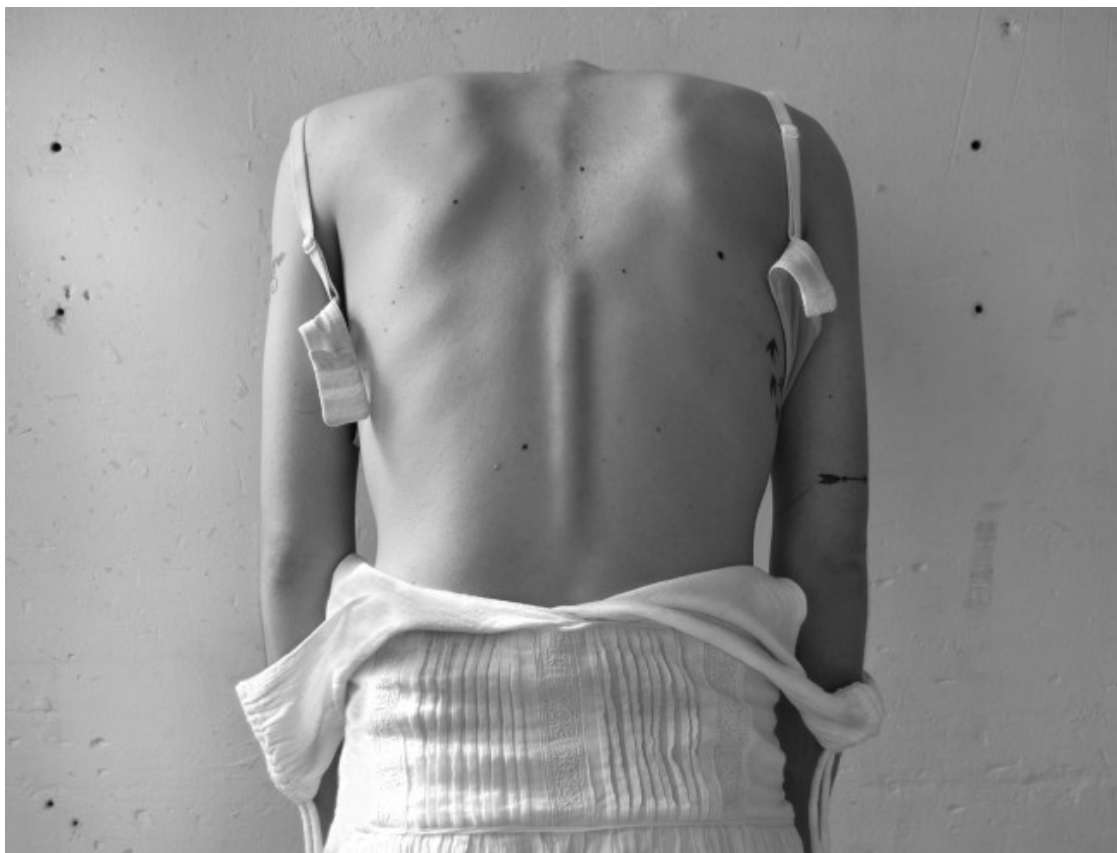

Foto: Laura Rabadán

3. No podia anar a la piscina ni a la platja sola. Hi havia d'anar amb ell i sense ensenyar el meu cos. Em donava uns minuts per banyar-me i després eixuga't, tapa't i ves-te'n de pressa que no et vegi ningú. I si un noi o una noia m'havien mirat, encara que jo ni ho hagués vist, ja teníem un problema. Al metro era igual. Jo no mirava ningú i desitjava amb totes les meves forces que ningú em mirés, perquè després no em fes res. Quan estàvem sols em començava a preguntar: "Has vist que aquell t'ha mirat, no?" I jo li deia que no, perquè tampoc vaig pel carrer pendent de qui em mira i qui no. I em deia: "Sí, sí que ho has vist". I podia estar tres o quatre hores repetint-m'ho fins que li deia que sí, que tenia raó, perquè em deixés tranquil·la. I llavors em deia que era una mentidera, que li deia perquè estigués content. Era esgotador. No parava fins que no estava enfonsada del tot.

Foto: Laura Rabadán

4. Sempre que hi havia una discussió, havia de cedir i donar-li la raó. Si no li feia cas, m'insultava o hi havia cops. Només volia que ell estigués bé perquè em deixés en pau. Però encara que ho fes tot, no servia. Un dia jo estava cuinant i li vaig demanar que fiqués més sal a l'aigua. Em va respondre que no. I jo que li vaig tornar a dir que sí. Es va alterar molt i aquesta bestiesa tan petita va acabar molt malament. Li deia que no em tractava bé i ell em responia que sí, perquè no em pegava. El que em feia més mal era tot el que em prohibia i no em deixava ser. I això és el que no veia ningú ni es creia ningú. No només era violència de les paraules sinó la d'envair el meu espai: em llançava la roba a la cara. O agafava objectes i me'ls tirava i jo els esquivava. Si m'haguessin tocat o si quan tancava la porta de cop no m'hagués apartat, m'hauria fet mal.

Foto: Laura Rabadán

5. És difícil perquè és la teva parella, però hi havia nits que em despertava a les quatre de la matinada perquè ell volia tenir sexe. I li era igual si estava dormint o si estava cansada. Si a ell li venia de gust fer-ho, encara que a mi no, ho havia de fer, perquè si no em preguntava: "És que no t'agrada? No sents desig per mi?" Cedia perquè no s'enfadés. I si mai jo sí que volia anar al llit amb ell però ell no, no fèiem res.

Foto: Laura Rabadán

6. Va haver-hi un moment en què jo no sabia qui era. Vestia com ell volia. Feia el que ell volia. I no podia més. No sabia què podia dir i què no. Fins i tot, no podia ni pensar per mi mateixa. Em vaig arribar a plantejar si havia de deixar d'estudiar, perquè no li agradava que ho fes. No li agradava que passés de curs. Quan li deia les notes que treia, que eren bones, s'enfadava amb mi. No volia que estigués per sobre d'ell. No ho tolerava. Sempre s'enfadava. Ell sí que estudiava i feia el que volia, però no em deixava que estigués al mateix nivell que ell. Em deia: "Et creus superior a mi?"

Foto: Laura Rabadán

7. A vegades, si no li feia cas, m'estirava les orelles fins que callés. O m'agafava el braç fort i m'arrossegava pel carrer. Però aquell mal físic era diferent: al cap d'una estona passava. En canvi, el que tenia a dins, que durava dia i nit i sempre, no sabia com treure-me'l. I era el que no veia ningú. Per mi era més dur el que em deia que no pas que em tirés una sabata. A vegades em tenia tota la nit sencera, fins que sortia el sol, desperta preguntant-me si coneixia algun altre noi. Aquestes nits em sentia molt malament. Era una tortura insuportable.

Foto: Laura Rabadán

8. Em matxacava molt. Em feia plorar. Quan veia que no podia estar més malament, venia, em consolava i em deia: "Estem junts i tot passarà". Però quan ja feia molt temps que estàvem junts, em va confessar com si res: "M'agrada fer-te plorar per després consolar-te". Ell se sentia bé fent això. Quan veia que ja estava una mica bé tornava a torturar-me. Recordo un dia que estava al llit a la meva habitació i li vaig dir a la meva mare que no podia aixecar-me. Volia que s'acabés tot. No volia ni viure. M'hauria tirat per la finestra perquè desapareguessin tots els problemes de cop.

Foto: Laura Rabadán

9. Un dia, estava a casa seva i em va trucar la meva germana per si em volia apuntar a una cursa de Barcelona i li vaig dir que sí. Ell ens estava escoltant. Quan vaig penjar es va tornar boig. Va començar a preguntar-me per què li havia dit que sí si ell no m'havia donat el permís. Vaig dir que ho vaig fer perquè volia. Va tancar la porta molt fort. Va venir. Va agafar totes les meves coses que tenia a casa seva, perquè a vegades hi dormia, i les va llançar. I em va fer fora, però es va quedar el meu mòbil i els meus diners, perquè no pogués trucar a ningú ni anar a cap lloc, i a sobre tampoc duia les sabates. Em vaig quedar a la porteria de casa seva, esperant que es calmes i em deixés entrar. Vaig trucar al timbre. Quan em va obrir la porta, em va dir: "Va, anem". Em va arrossegar per les escales, em va llançar a terra, em va agafar pel coll i em va dir que aquell petó que em feia seria l'últim de tots.

Foto: Laura Rabadán

10. Em vaig quedar paralizada. No sabia com actuar. De cop i volta vaig adonar-me que havia de fugir del seu costat, perquè no sabia quin era el seu límit. Notava que no es controlava, que no era ell. Em feia molta por. I va ser llavors quan vaig obrir els ulls i vaig veure que si no ho parava, no pararia mai. Vaig aconseguir escapar i ho vaig explicar a la meva mare.

Foto: Laura Rabadán

11. El que vaig viure amb ell dels 17 als 21 anys (ara en tinc 22) la meua família ho sabia d'aquella manera. Sabien que discutíem, que no teníem una bona relació. Moltes vegades la meua mare em deia que ell no em tractava gaire bé. Però quan li vaig explicar l'últim malson em va dir que necessitava ajuda. El procés de sortir d'aquesta situació és molt difícil, perquè hi estàs molt enganxada. Encara que l'hagi bloquejat per tot arreu, encara ara intenta contactar amb mi. No el vaig arribar a denunciar, perquè tampoc tenia proves. M'hauria d'haver encarat amb ell, veure'l i volia tallar el contacte del tot. Estàs molt desamparada. Si tens un ull morat, ho pots demostrar. Però no podia anar a comissària i dir que em trobava molt malament. Que no podia més. Com sabrien que deia la veritat?

Va aconseguir anul·lar-me. Que m'allunyés de tot i de tothom. No tenia res de res. Amb la meua família hi parlava, però poc. Els amics es van enfadar amb mi perquè no parlava amb ells. Però és que no podia fer-ho perquè ell s'enfadava molt. Quan els vaig explicar el que em passava em van dir: "Si t'ha fet això, és perquè ho has consentit". Em deien que me n'allunyés, però és que no podia. Em vaig sentir molt sola. Necessitava algú que en comptes d'enfadar-se amb mi perquè estava amb ell, em fes costat. Sentia que la culpable d'aquella situació era jo.

Foto: Laura Rabadán

12. Ara sé que la culpa no era meva, sinó seva. Però encara a vegades em sento malament amb mi mateixa, em costa més relacionar-me amb els altres. Em fa por que em jutgin, que no m'acceptin com soc, dir alguna cosa i que l'altre s'enfadi, encara necessito fer feliç a l'altre abans que a mi. Sempre penso què pensarà l'altra persona de mi. Tinc por de no ser acceptada.

Vaig decidir anar-me'n durant una temporada a fora. Vaig desconnectar el mòbil i tot. I llavors és quan vaig poder pensar una mica en mi i tornar amb forces. Fa gairebé dos anys que faig teràpia. Hi he conegut altres noies a qui els havia passat el mateix, i que si se n'han sortit, vol dir que jo també puc. Perquè moltes vegades creus que estàs sola al món i que a ningú més li passa el mateix. I no és així.

Foto: Laura Rabadán

13. Ara sí que tinc la força per decidir què vull i què no. Ara sé que tot comença amb una pregunta molt subtil: "Per què fas això si jo t'estimo?" Moltes vegades esperem veure que algú ha estat apallissat per reaccionar. A l'ESO ens van fer una xerrada en què ens ensenyaven dones a qui havien pegat, però aquesta és una de les últimes fases de la violència. Ni a l'escola ni a l'institut mai ens van explicar com una persona comença a ser violenta amb tu, i això és molt necessari per evitar-ho tot.

Foto: Laura Rabadán

14. Després d'aquell infern vaig conèixer la meua parella d'ara, que és la noia que em va ajudar a sortir del forat, i a demostrar-me que allò no era amor. També és dur perquè al principi, amb aquella paranoia mental, pensava que potser ella no m'estimava, perquè no em tractava malament. Has de sortir del rentat de cervell que has patit. Moltes noies no sabem què vol dir estimar. Ara sé que l'amor és que et respectin com a persona, que si no els agrada com ets, no t'obliguin a canviar. Que puguis ser tu i ser lliure. I si et ve de gust portar pantalons curts, ni et plantegis si a algú li agradaran o no.

Foto: Laura Rabadán

Les fotos són de l'exposició Resiliència (<https://www.casaelizalde.com/programacio-cultural/resiliencia/>) de Laura Rabadán que, fins al 21 de desembre, les podem veure a Casa Elizalde.